

Karácsony, hajnali mise

- pásztorok miséje

Iz 62,11-12

„Nézd jön szabadítód”

Az Úr hirdeti ezt a föld határáig: „Mondjátok meg Sion leányának: Nézd, eljön Szabadítód, vele van jutalma, előtte meg szerzeménye. Szent népek hívják majd őket, az Úr megváltottjainak. Téged meg keresett városnak neveznek, nem elhagyottnak.”

Sion Jeruzsálemnek valószínű a kánaáni neve volt és a jelentése „megközelíthetetlen hely”. Nem az egész Jeruzsálem területét értették rajta, hanem csak a templomhegynek volt a neve, azé a magaslaté ahova, Salamon templomot épített. Később, amikor vallási értelemben beszéltek a városról, szívesen használták ezt a nevet a próféták is Jeruzsálem helyett. A zsoldárok a várost becézve a „Sion-leánya” kifejezést is szívesen használták (Zsid 9,15; Iz 1,8 stb). A város azért vált jelentősé a választott nép történetében, mert Dávid elfoglalva a várost, mint saját városát, a törzsektől független területet tette meg fővárossá, és Salamon pedig azzal, hogy palotát és templomot épített ezen a hegyen a politikai és a vallási fővárost egyesítette, és birodalmi fővárossá tette. Jóllehet Salamon után a „birodalom” széthullott, de Jeruzsálem vagy Sion vallási jelentősége éppen emiatt igen megnőtt, mint a régi birodalom szimbóluma és az Istennel kötött szövetség látható helye, minden Izraeli számára a remény és menedék helye, az Isten lábának zsámolya lett a város. A babiloni fogság után méginkább megerősödött a vallási jelentősége a városnak. Hogy elválasszák a politikai központtól, egyre gyakrabban nevezték a templomhegyet Sionnak. Izajásnál inkább csak a templomhegyre vonatkozott ez (Iz 31,4). A szent hegyen végzett kultusz világméretű jelentőségűvé vált, a zsidók és egyreinkább a nemzsidók számára is. „Menjünk az Istenhez!”, vagy „Menjünk Sion hegyére!”, kettős értelmű kifejezéssé vált. Egyrészt jelentette a Templomba történő zarándoklatot, amely Jézus idejében már igazi népmozgalommá vált. Ekkoriban ugyanis szinte minden zsidó ünnep egyben zarándok ünnep is lett, és nemcsak a húsvétot, a pészahot, hanem a többi ünnepeket is Jeruzsálemben ünnepelték a galileaiak is. Jézus mint az összes többi jámbor zsidó, Jahvéval találkozni ment Jeruzsálembé, a

Siralom-völgyéből a magaslatra vezető zarándoklat számára valóban a mennyei Atyával való kapcsolat elmélyítését szolgálta.

Jézus azonban imádság és zarándoklat közben is észrevette Jeruzsálem profán arcát, a Sion-hegy szentségéhez nem illő viselkedés mélyesen felháborította, a templomi kereskedők profán magatartása pedig szélsőséges prófétai cselekedetre ragadtatta. A legfájdalmasabb számra az volt, hogy az emberek a templomba nem imádkozni mentek, hanem kereskedni.

A modern korban megszületett egy új kifejezés a „vallási turizmus” ami azt jelenti, hogy az emberek szabad idejükben szívesen látogatnak el olyan helyekre, amelyeket nagy templomok díszítenek, turistaként özönlik el a szent helyeket. Ezt megtapasztaltam, Rómában is, ahol a Szent Péter-templomba hajnalban érkeztünk, hogy misén vegyünk részt, és imádkozzunk az apostol sírjánál. Michelangelo bazilikája hajnali fényében csönddel és áhítattal fogadott, és ez a hangulat mindegyikünket hatalmába kerítette. Úgy éreztük kiléptünk a világból, és egy szent helyre léptünk, ahol jobban érezhető az Isten jelenléte. A mise végén azonban tömegesen engedték a turistákat a templomba akik csodálták, néha csak bambán nézegették a templom műemlékeit és a szobrait. Önmagukat fényképezve az egzotikus helyen. Ebben a pillanatban mindegyikünk érezte, miattuk a szent hely egy pillanat alatt múzeum-má változott, az imádság házából a látványosság háza lett.

A templomba menve, az embernek az Istennel való találkozásra kell készülnie, elhagyva a világi dolgokat. Akkor a szent hely kifejti hatását az ember lelkében. Ha azonban profán és bűnös lélekkel lépünk a szent helyre, az nem tud bennünket megszentelni. Ilyenkor éppen azt nem találjuk meg a szent helyen, amelyet keresünk. Mert a hely csak egy lehetőség, a találkozás Istennel mindig a lélekben történik meg. A tiszta lélek a legszentebb Sion-hegy.